UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

1190

Наш Клич

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНЦІВ У ВЕЛ. БРИТАНІЇ

OUR CALL
BULLETIN OF UKRAINIANS IN GR. BRITAIN

БУДЬТЕ МУЖНІ НЕПОХИТНІ ЄДИНІСТЮ МІЦНІ!

Ч. 10 /12/. ЛОНДОН, ДНЯ 25. СЕРПНЯ 1946. РІК II.

ВОЛОДИМИР ВЕЛИКИЙ - „ЯСНЕ СОНЦЕ" УКРАЇНИ

ПАМ'ЯТАЙ ПРО СЛАВУ ВОЛОДИМИРОВОГО ТРИЗУБА...

Кінець X.-го та початок XI-го століття в нашій історії - це часи найбільшої могучости Української Держави та найбільшого розцвітуи нашого державно-творчого життя.

В 980 році на київському престолі засів син Святослава Завойовника - Володимир, що його опісля ізза його заслуг названо Великим. Був це могучий, розумний та добрий володар. Першим його великим ділом було об'єднання всіх українських земель в одну державу. Він пішов походом на західні українські землі, що в той час були під польським правлінням, заняв городи Перемишль та Червень й прилучив їх до Київської Держави. Таким чином під скиптром князя Володимира всі землі України об'єдналися в одну Соборну Княжу Державу.

Це ж і є один із найважніших моментів в історії України. Ідея соборности Української Держави сягає часів Володимира і хоч опісля, через лихоліття нераз приходило до розриву цілости України, то завсіди разом із змаганням за волю виступає й стремління до соборности, як вияв нестримної волі українського народу жити спільним життям в одній, соборній, своїй державі.

У восьмому році свойого панування, дня 8-го серпня 988 р., Володимир Великий завів християнську віру на Україні. Християнська віра не була новістю на Україні до часу Володимира. Вже бабка князя Володимира, княгиня Ольга, була християнкою, як рівнож було багато християн серед боярства та дружинників Володимирового батька, князя Святослава Завойовника. В Київі ще до Володимира була церква св. Ілії. Це ясне, що в так культурній державі, якою була Українська Княжа Держава, нові течії - релігії, а передовсім християнська релігія, яка тоді ширилась в середній Европі, мусіли також закріплюватись. На Україні діяли впливи всяких релігій: християнство грецького та римського обрядів від греків та німців, магометанська віра від надволжанських болгарів та жидівська від хозарів.

Однак Володимир, маючи на увазі добро своєї держави, яке він бачив у зрості культури, що знова буде залежати від того, яка релігія пошириться на Україні - приняв християнство від Греків, найблизшої сусідної держави, яка культурно перевищала всі другі держави, що тоді межували з Україною.

Разом із християнством прийшла на Україну освіта, а вслід за тим піднесення культурного рівеня життя. На Україну перевезено із Греції чимало книг не тільки богослужебних, але й научних. Богослужебні книги згодом перекладано на словянську мову, щоби вможливити широким кругам громадянства розуміння богослужень. Церква на Україні підлягала царгородському патріярхові, а в Київі була встановлена метрополія для України. По всій українській землі були встановлені епископства. За часів Володимира заведено епископства в таких містах: в Київі, Чернигові, Переяславі, Турові Білгороді, Володимирі й Тьмуторокані.

Заведення християнства грецького обряду на Україні відкрило широкий шлях впливам візантійської культури в політичних, суспільних та релігійних галузях державного життя. Державна організація, право та суспільні відносини підлягли візантійським впливам. На Україні, а передовсім в Київі побудовано багато церков та монастирів й при них заведено школи. Будинки та палати будовано у візантійському стилі, вулиці та площі міст прикрашувано бронзовими статуями, привезеними із грецьких міст.

За часів володіння князя Володимира Великого Українська Держава зросла у велич краси, богацтва і могучости. Тогочасний історик і подорожник німецький епископ МТітмар, який тоді подорожував по Україні, пише, що він бачив у Київі чотириста церков, вісім базарів та "безчисленні маси" населення.

В державі панував добробут і, як твердять історики, в ніякій другій тогочасній державі, опіка над горожанами не була так забезпечена, як в Українській Княжій Державі.

Безперечно багато треба завдячувати вмілості розумного володіння самого ж князя Володимира. Не диво, що тогочасне українське громадянство любило свойого князя і вірно йому служило.

Коли ж в 1015 році помер Володимир Великий, нарід довго оплакував свойого улюбленого володаря. Про нього співали пісні, в яких називали його "ясним сонечком", з покоління в покоління йшли перекази про його батьківське володіння.

Одною із новостей, які Володимир Великий завів на Україні, були українські гроші. Передтим на Україні послуговувалися чужоземними грішми, у головному грецькими. Володимир перший видав свої власні золоті та срібні монети. На Володимирових грошах, які заховалися до сьогодні, є по одній стороні зображений Володимир на престолі, а по другій - державний знак України - тризуб.

В нашій історії тризуб стрічаємо вперше як державний знак із часів Володимира Великого, коли Українська Держава була в повному розцвіті своєї сили і величі. Тому тризуб є для нас символом нашого державного життя, символом сили і величі, символом Самостійности і Соборности.

Коли глянемо в простір рідної історії, зір наш зупиняється на блеску могучости і величі Української Держави князя Володимира.

Велично сидів князь Володимир Великий, володар всієї Землі Української на київському престолі, над яким, як знак'я могучости, сяяв Тризуб Володимира - знак щастя, краси і добра.

Цей сам знак, що сьогодні для нас є символом змагання за свободу, що видніє на наших рідних, боєвих прапорах, на шапках бійців нашої героїчної УПА, що з любови до ідеалу Держави Володимира не жаліють власної крови і життя на те, щоб Тризуб Золотий Володимирів знова засяяв на належному йому місці в столиці Української Самостійної Соборної Держави - в Київі Золотоверхому...

Павло ВІЛЬХОВИЙ.

УКРАЇНЦІ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ!! ЧЛЕНИ СУБ!
ЧЕСНО І СОЛІДНО ВИКОНАЙТЕ СВОЄ ЗАВДАННЯ!
ЩЕДРО І СВОЄЧАСНО ПРИСИЛАЙТЕ СВОЇ ПОЖЕРТВИ
на "УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ" в Лондоні!

ЗА КИЇВ ЗОЛОТОВЕРХИЙ

В історії визвольних змагань день 31 серпня 1919 р. став днем побіди української зброї з'єдинених сил Української Галицької Армії та Армії отамана Петлюри, що власними силами, жертвами крови і життя звільнили Золотоверхий Київ із кайдан червоної навали і на Софійському Соборі застромили блакитно-золотий стяг Волі й Перемоги.

Акт злуки й соборности земель України став задокументований чинами й геройськими зусиллями українських вояків, що зі всіх розлогих земель України, які з'єднаєм провідною зорею, що нею було серце України - Київ, промощували собі кривавий шлях, зрошуючи молодою кров'ю вулиці Золотоверхої Столиці, в здобутті якої бачили осягнення великої цілі - свою силу, самостійність і соборність.

"Через Київ до Соборности" - це був клич змученої нерівними боями УГА, що відступила перед переважаючими силами західною окупанта, перейшла збруч і вступила на широкі шляхи золотистих ланів пшениці під голубим блакитом подільського неба.

... І палило жарою розпечене сонце, стікав піт з чола вигризаючи очі, густо падали трупи, кров'ю багрянила рідна земля... А вони непохитно ішли на Київ, щоб воскресити славу Великого Володимира.

Ішли, зводили кривані бої, відносили перемоги.

Забилось горячо серце синів зелених Карпат, подільських піль, наддніпрянців - нащадків козацьких, пізнали в собі силу єдности, могучість великої ідеї, братню любов синів великого народу. Кидались в обійми братні і дружні, очі їх світились вогнем і слезами щастя...

В Золотоверхім Київі з'єднались душі і серця братів, синів розлогої Землі Української...

-о-о- О -о-о-

День 31. серпня 1919 року став світлим прикладом сили й спроможности українського народу. Без чужої помочі, але об'єднаний вірою в свою Ідею, власними національними Арміями осягає свою мету.

Українська зброя, що в руках українського вояка увінчалася перемогою в здобутті Столиці України, стала зброєю цілого українського, що тілько держить її в руках, відстоюючи своїх прав до сьогодні.

Розуміючи свої недотягнення у визвольних змаганнях, український нарід приняв серпневі події як засіб до здійснення своїх цілей. Власними силами приступив до боротьби за волю й соборність, об'єднуючись під одним проводом в спільній Ідеї, яку український нарід бачить в осягненні Української Самостійної Соборної Держави.

-о-о- О -о-о-

Мовчить зруйнована Золотоверха Столиця України, понуро бряжчать кайдани її синів. Кров'ю спливають наболілі серця...

А в шумі вітрів пробивається бряжкіт зброї, що перетинає пута поневоленої нації.

І жде Київ Золотоверхий на прихід лицарів-переможців, щоб привитати їх як колись Гетьмана Богдана, як двадцять вісім літ тому переможні з'єднані Українські Армії...

Гр. ЩЕРБАН.

..."Всі Ваші сили, Ваше знання, Ваш труд віддати на службу Краєві і його боротьбі - це для Вас наказ. Наказ, який передає Вам Український Нарід, що бореться, кривавиться і перемагає."

/Звернення Президії УГВР./

..."Всі Ви, що залишаєтесь на чужині, пам'ятайте, що Український Нарід веде затяжну боротьбу за єдину священу ідею - Українську Державу."

/Звернення Президії УГВР./

УССД - ЗАПОРУКОЮ МИРУ В ЕВРОПІ.

Змагання українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу в останніх роках стали змістом його життя, потреб та бажань. Він зрозумів, що тільки власна держава усуне знущання та насилля, дасть і забезпечить йому змогу на повний розвиток у всіх ділянках його життя. Насилля і терор окупантів не вбили в ньому ідеї Вільної України, але противно, розжарили до найвищого напруження його бажання і спроможність, що врешті злились в сильну непохитну в о л ю, хочби найбільшими жертвами здобути УССД.

Цією святою волею-бажанням сьогодні напов нене кожне українське серце, пересякла кров кожного члена української нації. Ці стремління є так сильні, що їх вже не всилі згнобити найбільш жахливий терор наїздників, ані не всилі їх заступити нове обманювання чи"золоті гори" обіцянок різних "визволителів", що хотіли б з опікуватись"українським народом, головно його богатствами української землі. Тому торгівля українськими землями і народом наражує на величезні втрати кожних нових окупантів-загарбників, які стараються перешкодити в будівництві Вільної Держави українського народу.

Український нарід не проливав і не проливає своєї крови за зміну" старих окупантів на нових, як рівнож ніколи не погодиться з тим, щоб соборність земель України нарушували навіяні манією могучости імперіялістичні загарбники та їхні прихвостні.

На Сході Европи, на землях України мусить повстати і може бути тривалою тільки Українська Держава. УССД є не тільки конечністю для українського народу, але лежить також в інтересі европейських держав, а в першу чергу народів східної та середної Европи - сусідів України.

Тривога перед заливом комунізму цілого світу вже сьогодня має свої певні підстави. Чимраз частіше можна побачити, що тут чи там якийсь нарід виступає проти капіталістів "гнилого Заходу", або інакше таки проти свойого власного "шовіністичного" державного уряду і за поміччю"дружнього совєтського народу" старається визволитись з під "влади капіталістів" ідобровільно виявляє вірність СССР.Знова ряд народів Східної та Середної Европи вже давно "добровільно" приєднались до СССР і грають ролю "найбільш щасливих справжніх демократичних держав".

Щоб перешкодити дальшому заливові "червоної демократії" бачимо наманання в нормовані відносин в Середній Европі. Находимо часто твердження, що поворот до поділу Европи з перед вибуху другої світової війни забезпечить світ перед поширенням комунізму та новою війною. Виходило б, що коли Росія відступить і стане на границі з перед 1939 року, то вже все переміниться. Зникне терор і насилля і усім поневоленим народам "усміхнеться воля"і настане справдішний рай і мир на землі. Однак це є тільки наївні мрії короткозорих політиків, які не користуються моральними засадами відносно всіх народів, але за власне позискання волі і влади, готові виректись міліонових мас других народів, що ще сьогодні разом з ними стогнуть в червоній неволі.Хто вважає, що таке розвязання було б вистарчаюче і доцільне, то замість справедливого вирішення належних прав всім народам , замість поступу в тому напрямку - повертається назад до безправного насилля , знущання над людською гідністю, до революцій, тюрм і пибениць - так як ми це бачили за час двадцятьлітної передишки по першій світовій війні. А вслід за цим прийшла б знова інвазія білих чи червоних імперіялістів, що захопили б людство у вир подібної до другої світової війни, тільки ще більш жахливої у наслідках.

Щоб не повторялись це раз від початку вже і так дорого заплачені помилки у вирішенні належних прав всім народам, як це сталось по першій світовій війні, а поглиблюється в жахливих наслідках зараз, - то новий світ і життя людства може стати тривалим і правним тільки на засаді самостійних держав і вільного життя всіх народів. До 1939р. Росія, як і деякі держави не була національною державою свого народу, але була кольосальною тюрмою східно-европейських народів. Не може бути виїмків, але всім народам чи то давніше чи тепер згноблених Росією належаться однакові права до вільного життя. І тільки тоді, коли на руїнах тюрми Кремлю повстануть вільні держави поневолених тепер народів, настане в дійсності правильна розвязка питання спокою і миру. Російському народові, як кожному іншому, рівнож належиться власна держава, яка для росіян не буде тиранією, але вирве їх із колгоспного кріпацтва і пекла безправя.

Загарбницькі тенденції білої чи червоної Росії може зупинити тільки сильна Українська Держава. Коли б сьогодні була існувала Українська Держава, не існувала б імперіялістична червона Росія, а похід Гітлеризму на Схід зустрівбися з противом ряду вільних держав. що при основній помочі сильної Української Держави, принесло б завчасу смертельний удар загарбникам. А середно-східно-европейські держави не платилиби за побіду над націзмом так як зараз червоним "визволителям" утратою власної самостійности. Поневолена, бездержавна Україна є завсіди притягаючим середником в боротьбі імперіялістів за опанування її території. Російський червоний комунізм, розуміючи значення України, як основи до закріплення панування, щоб опісля вийти на світову арену, не завагався ужити крайно жахливих і нікчемних засобів, щоб загарбати її територію.

Перемогу над Україною російські комуністи можуть завдячити байдужности західного світу та сусідам України, які при тій нагоді поли видись хоч частинкою роздогої України, але"подумали над тим, що в короткому часі самі стануть жертвою в своїй недоцільности у відношенні до творення Української Держави.

Похід націстів проти червоної Росії мав рівнож загарбницькі цілі, а зреалізовання своїх загарбницьких плянів націсти добачували тільки в захопленні України. Поведення Польщі для Гітлера не було основною ціллю, але тільки усуненням на своїй дорозі невеликої перешкоди, щоб опісля загарбати Україну, як основну базу для дальшого підбою. Зовсім ясно, що Україна для загарбників-окупантів не є тільки "мріями" але кидає їх у крутіж боротьби, щоб тільки здобуттям України закріпити свою силу і ріст. Упадок загарбників слідує в першу чергу завдяки непримиримій і непохитній поставі збройної боротьби українського народу за волю і самостійність.

І тільки тоді, як на роздогоїх просторах України стане єдиним господарем український нарід і повстане УССД - зникнуть "претенсії"імперіялістичних загарбників до України. Існування Української Держави здійме тягар непевности перед новими інвазіями імперіялістів зі Сходу на Захід чи із Заходу на Схід. Унормованням цих сил і відносин та порядку в східній і середній Европі може бути тільки Українська Держава. Вона має всі дані й можливости стати сильною державою, яка не дозволила б на поширення імперіялістичних затій народів коштом других народів і це далоби можливість кожній, хочби й найменшій східно-европейській державі жити по своїй волі, користуючись повною суверенністю своїх прав. Запорукою цього є також те, що український нарід є дуже свободолюбний і високо цінить не тільки свою волю, але також кожного іншого народу і ніколи не проявляв й не проявляє загарбницьких тенденцій.

Кожний европейський чи позаевропейський нарід в господарських зносинах з Україною може приносити для себе великі й цінні користі для уліпшення власного життя. Сусідні Україні держави, крім великих користей із торгівлі з Україною, були б забезпечені в ненарушенні своїх кордонів і не потребували б тривожитись, що втратять свої території чи самостійність в користь України. Український нарід ніколи не проявляв і не проявляє апетиту поживитись коштом слабших, однак в найтяжчих хвилинах ніколи не зречеться хочби частини своїх земель і не віддасть їх на поталу загарбникам. Всякі спроби загарбання не своїх територій вважає за прояв нахабности загарбницько-шовіністичних елементів і поборює їх як ворогів вільного життя народів.

Українці поза межами Рідного Краю мусять доложити всіх старань і зусиль, щоб зацікавити і переконати чужинців про необхідність Української Держави. Хоч сьогодні ми свідомі і певні того, що Українська Держава повстане силою волі українського народу і сам цей доконаний факт змінить відношення чужинців до питання української державности, то одначе ми наперед повинні приготовити і зазнайомити найширші круги світового громадянства справою боротьби українського народу за УССД. Рівнож зовсім отверто треба дати до пізнання всім сьогоднішним чи завтрішним загарбникам, що ставлять претенсії до українських земель, - що український нарід сам говоритиме за себе і не потребуватиме "опікунства", а всяка спроба накинути йому чужу владу окупантів, може спричинити тільки свіні, нікому некорисні жертви.

Український нарід, певний своєї перемоги, не угнувся ані на хвилину перед ніякою силою окупантів й веде безкомпромісову боротьбу із загарбниками аж до повної перемоги гасла:"Воля народам, воля людині".

Боротьба українського народу за УССД не є злочином, насиллям чи безправям, але вона саме є шляхотним змаганням проти насилля і безправя боротьба за вільне життя всіх народів.

На Сході Европи мусить повстати сильна Українська Самостійна Соборна Держава,що дасть запоруку тривалого миру, ладу і свобідного розвитку кожного народу у власній самостійній державі.

Ігор ВИРОВИЙ.

ДУМКИ СВЯТОЧНІ...

Приглядаючися подіям, що хуртовинним круговоротом повз нас пропливають, ми, мусимо захотіти зловити той ритм, що ним сьогоднішний світ живе, мусимо захотіти зловити сенс життя, що довкола нас бурхливими струменями пропливає

Доба велика є твором людей великих. І дарма людині малій, червові приземному, плазуному болотнистому міряти очима своїми засльозеними синю далечінь нашої епохи; дарма йому ловити вухом своїм кволим мельодії героїчні, мельодії бунтарські; мельодії-пісні лицарів перемощів. Для них, перемощів, співають вітри на закурених шляхах нашого бойового сторіччя, для них і перед ними тільки клоняться прапори перемоги

Люди, для яких призначена в добі нашій тільки смерть, кажуть: ми не розуміємо століття. Не розуміють вони його і тому бояться. Не можна ж бо розумом кволим предвидіти його біґу не можна людськими очима мізерними доглянути скорого круговороту його, не можна вухом спіймати ритму його.

Та все таки є люди, що розуміють. Які спіймали ритм його. Серцем побачили прийдешню красу.

Тварини, створіння без душі й розуму гинуть, перетворюються в порох і враз із порохом пропадають. Людина, створена на образ і подобу Божу вмірає на це тільки, щоб воскресати до вічного життя.

Наш нарід, щоб дійти до дня свого воскресення, мусить охреститися в потоках власної своєї крови невинної, дорогоцінної.

Істинно, істинно:
не устами, а серцем молитва змовлена
мила є Богу...
Істинно, істинно:
не словом доказувать треба любови
вітчизни своєї, а ділом, чином, кров'ю своєю.

Тоді віра Христова по цілому світі прапори свої розпустила переможні, коли вірні кров'ю своєю окропили їх.

Тоді Україна прапорами своїми привітає своїх сусідів,коли стане живою дійсністю. Коли воплотиться в міліони синів своїх, коли кров її стане кров'ю міліонів, коли щастя її стане щастям міліонів. Коли міліони зрозуміють, серцем і душею своєю малукавою, що вона - це вони що її мука - це їх мука, а що її щастя - їх щастя.

Немає темині, яка вічною була б. Чи ж не чутно голосів, які дзвінко про мудрість доби нашої співають. Чи днсь не виривається із лісів глибоких, із балок опущених, із просторів вогнями несподіваними освітлених.

Чи не гомонять простори відомостю старою, як старим життям і відомістю новою, як новим сонце, яке сходить вранці.

Слухайте бо і чуйте:
СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДИНІ!

Ніяка жертва не піде на марно. Всі вони, благородні, коштовні жертви збираються в кедиху Кришталевому, який держить в руках своїх Перший і Головний Маршеправець Історії.

І прийде такий світлий день, коли ворухнуться гори в основах своїх, ріки зашумлять весело, могутньо, блакить заясніє прозора, збіжжа заколишуться перед живим багатим,благородним радісно й весело, тоді моря повторять воскреслий гимн!

Істинно, істинно:
і тим, що в темінї блудять, світло
правди засвітить...

Богдар ЖАРСЬКИЙ.

Григорій ЧУПРИНКА.

РІДНИЙ КРАЙ.

Розкішний степ... Убогі села...
Це ти,мій краю чарівний.
Мій рідний край такий веселий,
Мій рідний край такий сумний.
Як часто я в своїх надіях
З тобою, краю мій, живу,
Бо вірю я -не тільки в мріях -
Ти будеш вільним наяву...
Твої сини на всі дороги
Старцями вбогими пішли;
Давно чумацькі круторогі
Вони попродали воли.
Давно степи твої широкі
Вони задармо оддали,
Гаї ж розкішні і високі
Другії власники звели.
Нащадки прадідів дебелих
В ярмі ідуть твої сини.
Мій рідний край такий веселий,
Мій рідний край такий сумний.
А все ж надійним вільним жаром
Твої сини вже розпекдись;
О, краю. Може незабаром
Ти будеш вільним, як колись.
Розкішний степ...Убогі села...
Це ти,мій краю чарівний.
Мій рідний край такий веселий,
Мій рідний край такий сумний.

АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКИЙ БЛЬОК НАРОДІВ /АБН/

Створенням АБН доконано чин великого значення, а саме положено тверді підвалини підговорення організованого і плянового перетворення в єдиний моноліт досі розпорошених, а навіть суперечних між собою антибольшевицьких революційних сил поневолених народів, що приступили до боротьби за власні незалежні держави. Початок тіснішої співпраці поневолених народів в ім'я ідеї спільної боротьби зарисувався ще в час гітлерівської окупації, коли за почином УПА в дня 21 і 22. листопада 1943 р. в Україні відбулася перша Конференція поневолених народів східньої Европи і Азії, в якій брали участь делегати від тринадцяти народів. З розгромленням гітлеризму єдність народів в боротьбі проти червоних окупантів ще більше посилилась і поглубилась. Спільна протибольшевицька акція повстанців політичних організацій і дій народніх мас в Білорусії, Україні, Польщі, Югославії, Словаччині, Мадярщині, Румунії, на Кавказі, Туркестані, Далекому Сході Прибалтійських Країнах і скрізь, де панує большевизм є яскравим доказом поглиблення співпраці поневолених народів в боротьбі за повну незалежність, на визвольній плятформі АБН. На свойому прапорі АБН, як основну мету своєї боротьби, підносить гасло: "Свобода народам, свобода людині.", що означує боротьбу проти:

тоталізму - цебто диктатури клас чи партій різних видів;

імперіялізму і мілітаризму, що поширюється підшиваючись під гасла "світових революцій", "визволення народів" чи в ім'я панування "вищих рас" і націй чи націонал-шовіністичних ідей "історичних прав", економічних засобів, релігійних або світоглядових принципів;

національного поневолення, замаскованого у вигляді "радянської дружби народів" чи "передовогр народу панів", що сповняє ролю "опікуна" над "народами рабами";

державно-політичних устроїв, насильно накинених проти волі народів, оминаючи тех права окремої людини;

соціяльно-економічних відносин, цебто експлоатації людини людиною, що рівнож приносить клясову, партійну чи іншу боротьбу;

духово-культурного гніту, насилля над сумлінням і думкою людини, в ім'я накинених зверху теорій, доктрин чи вірувань;

терору держави, кляси, партії, постійного страху людей перед репресіями, тюрмами, конц-таборами, каторжними роботами, засланням і примусовим пересилюванням;

злиднів і голоду народніх мас, постійної безнадійної боротьби людини за шматок хліба і існування в світі.

АБН бореться за:

демократію правдиву, несфальшовану, як дійсну владу народу, справжню власть народу;

суверенність і рівноправність всіх народів, без різниці раси і величини, на основі самовизначення і державного відокремлення народів;

визволення народів зпід влади загарбників і відновлення їх самостійних національних держав на етнографічних територіях та направлення кривд заподіяних народам загарбництвом окупантів;

вільний вибір народами форм своїх державно-політичних устроїв, здійснюючи демократичні права і свободу людини;

вільну духово-культурну творчість, реальну свободу сумління, думки, слова і творчого чину людини;

звільнення людини від утиску всякого терору і забезпечення права людини на хліб і гідне людське життя.

В сьогоднішній дійсности АБН бореться проти:

большевицької тюрми народів і режімів сателітів СССР;

большевицької тоталітарної системи в усіх напрямках життя народів, та проти терору, злиднів і голоду народніх мас в СССР та державах її сателітів.

Зруйнування тюрми народів СССР стане основою під самостійні, соборні від нікого незалежні національні держави вільних народів, що відбудують своє державне життя на демократичних засадах, беручи під увагу справедливий соціяльний лад і інтереси народніх мас.

У своїй декларації АБН закликає:

всі европейські й азійські народи поневолені, або загрожені большевизмом,

всі свободолюбні народи світу, зокрема російський нарід, який нещадно використовуваний став центром большевизму,

всіх, хто прагне волі, кому дорога свобода людини і людська гідність, до боротьби

в братерській згоді і злагоді проти ворога всякої свободи - большевизму, за свободу народів і людини.

/За УПС./

УКРАЇНА БОРЕТЬСЯ.

Українська Пресова Служба за повідомленнями Пресової Кватири УПА подає такі вісті про дії УПА:

Діяльність УПА провадиться на ширшу скалю передовсім на західно-українських землях де терени є більш пригожі до повстанчої діяльности. На оседно-східних українських землях йде праця передовсім в підпільно-політичній площині.

УПА повела за останній час сильні операції в східній Польщі та в східній Словаччині В тих операціях заангажувала УПА понад 20 тис. повстанців. Був це перший закроєний на велику скалю виступ УПА поза границями України. Команда УПА групи Захід виконала рейди на просторі понад 10 тисяч квадратних кілометрів в ціли боронити українське населення пограниччя Польщі перед примусовим виселюванням до СССР та перед терором советсько-польських банд /НКВД та т.зв "Уряду Безпеки"/. В Чехословаччині метою УПА було навязати співпрацю мзі словацькими повстанцями та вести активну пропаганду української визвольної справи й потреби спільного фронту всіх поневолених народів. Ті акції УПА переведа з успіхом розбиваючи сильні польські та советські військові частини. УПА знищила вузлову стацію Нове Загіря і опанувала місточко Буківське, а опісля Лупків. Українське та словацьке населення принимало УПА з великим захоплення, а молодь українська та словацькі патріоти голосились добровольцями в УПА.

УПА група "Полудне" вдарила на большевицькі сили в підкарпатських околицях, де прочищено терен від большевиків і занято ряд місцевостей. Большевики були змушені стягнути великі відділи гірських стрільців, а УПА відступила в Карпатську Україну. Карпатське населення активно поперало відділи УПА і інформувало про кожний крок червоних.

Відділи УПА групи "Схід" в Чорногорі та північній Буковині звязавшись з румунськими повстанцями провели офензивні наступи в напрямі Чернівців і Коломиї. В парі з цим продомались на Підкарпаття, де заняли багато місцевостей та прочистили їх від большевицького елементу. Коло Печеніжина окружили і розгромили відділи енкавудистів. На Буковині сміливим атаком пробились до Вижниці, де при співучасти населення в завзятій боротьбі розгромили відділи НКВД.

Група УПА "Північ" /долішний Сян і Буг/ вела велику діяльність в обороні виселюваного примусово українського населення. Акція виселювання заломалась і відділи УПА відкинули польсько-советські військові відділи далеко на захід. Відділи УПА захопили центрум адміністрації Варяж та Крилів і підступили під Грубешів, який підчас боїв був спалений. В околицях Любачова відділи УПА осягнули перемогу над польсько-советськими відділами. В обороні українського населення повстанці не торкали поляків ані їх власности. Поліським відділам УПА вдалось навязати зв'язок з відділами білоруських повстанців, які знову є в контакті із балтійськими повстанцями.

Рівнож відділи УПА проявили діяльність в околицях Дубна і Сарнів, однак уникаючи непотрібних зударів й задержуючи свої сили на пізніше.

Як бачимо із звідомлень з Краю так з чужинецької преси, що цьогорічна весна та літо проходить в оживленій діяльности поневолених народів проти більшовицької Росії, в якій ярко зарисовується велика активність УПА. Український нарід бореться дальше...

.....

Агенція "Ексчендж" повідомила дня 8. липня з Праги: "В останніх днях Червона Армія, стаціонована в Чехословаччині, почала енергійну акцію проти відділів УПА, званої популярно бандерівцями від імені їхнього легендарного провідника і основника Бандери. Ці відділи перейшли в Східні Бескиди, в Словаччину із Західної України та із Західної Польщі."

/УПС./

.....

УПС повідомляє: "Бандер Нахріхтен" з 28. 5. 1946. поміщує під наголовком: "Партизани в Польщі і в Україні" такого рода кореспонденцію з Праги:

" Згідно з повідомленнями наочних свідків в Східній Польщі можна очеркнути положення як дуже напружене в наслідок діяльности національних польських і українських повстанських відділів. Численні напади на засоби зв'язку довели в деяких околицях до повного застою залізничного руху.

Після короткотривалої передишки почалася в місяці квітні нова пожвавлена хвиля партизатської діяльности, як наслідок підписання договору між проводом польської підземної армії /ПСЗ -"Польске Сіли Збройне"/ і Командою Української Повстанської Армії УПА. Цей пакт виглядає на координацію діяльности повстанців в Польщі і Західно-Українських Областях, особливо в Галичині.

Саме тепер відбувається в Польщі закроєна на велику скалю боротьба проти українсько-польських партизан, в якій бере участь не тільки поліція, але також регулярні відділи польської та червоної армії."

НЕ ВСЕ ГАРАЗД В РІМІНІ.

Між українськими скитальцями в Европі, табор українських полонених в Ріміні є замітний в першу чергу молодим, виключно чоловічим елементом, який скріплений моральними засадами українського вояка. Добра організаційна справність, культурно-освітна праця, в якій вибивається українська пісня та театр, різні таборові видання, різного роду курси, фізичне виховання і т.д. - говорить нам як високо стоїть в духово-творчій праці цей кількатисячний здоровий український елемент. Свою справність та вмілість таборового життя вони доповнюють приготованням до життя важкого, непевного, що його мусять приняти всі українські скитальці на шляху визвольної боротьби за здобуття УССД, яка одинока дасть можливість нашим скитальцям повернути на Рідну Землю.

Однак мимо досягнень, доконаних жертвенною працею свідомим активом в таборі в Ріміні, завважуємо там досить прикрі та надюгідні явища. є це партійна боротьба, чи радше сказати недоцільна та неслушна робота деяких одиниць і груп. Дивно стає, що недавні бурхливі роки визвольної боротьби українського народу не всіх переконали, що доба партійної боротьби в українськім народі вже закінчилась і що він зєднаний спільною метою в боротьбі з наїздником, видвигнув власними силами свій політичний провід і створив своє збройне рамя - славну УПАрмію. Не важне, що може досі декому це не подобається, тому що в ім'я загально-національних вимог мусить покинути свої особисті чи партійні погляди. Але важним і конечним є зрозуміти, щоб в так грізному йповажному положенні українського народу кожний з нас став думати поглядами нації і віддав себе цілковито праці для народу. Останній час зректись суперечних з потребами українського народу, вже і так збанкротованих концепцій і не продовжувати між українською еміграцією сліпої руїнницької роботи. Та з жалем завважуємо, що рештки часто повзучи в хвості подій банкротів, час від часу підносяться і сіють між українським громадянством замішання й незгоду.

Прикладом служить нам сумний факт в таборі в Ріміні, коли там заквестіоновано святкування 5-ої річниці відновлення Української Державности. Хиба не тяжко зрозуміти, що Акт з 30 червня 1941р. не був партійним, але був видвигнений цілим українським народом, як вияв його волі всупереч німецьким загарбникам. За цей Акт вступив до боротьби з окупантами ввесь український нарід і своєю кров'ю та жертвами освятив його доцільність. Як низькі у своїх замірах є ті люде, що саме тепер не вагались цього Акту легковажити та обезцінювати, закидачи його своїми партійними поглядами. В шалі терору нищили цей Акт нацистські загарбники, нещадну завзяту боротьбу проти нього ведуть сьогодні червоні кати, але обезцінювання і поборювання його таки ж своїми "партійниками" до крайности обурює кожного чесного українця.

Для нас, українців у Вел. Британії, що єднаємось хоч в кількох організаціях, але під одним гаслом і спільною ціллю, події в таборі в Ріміні насувають ряд питань і застереженнь, куди прямують ті люди, що провадять такої сумної слави роботу? Чи відкиненням загального святкування 5-ої річниці відновлення УССД вони допомагають українській справі, чи йдуть на зустріч вимогам нашої дійсности?..

Акт цей - це наша моральна зброя, доказ, що ми ніколи нікому не висловлювались і не погодились із імперіялістичними загарбниками. На сторожі цього акту стоїть ввесь український нарід із збройною силою УПА і політичним проводом УГВР. Тому таке незрозуміле поступовання деяких людей з Ріміні дуже нас дивує й мимоволі змушує нас застановлятися кому вони служать та в чийому інтересі вони продовжують свою роботу. Чи замало досвіду за час німецької окупації в банкроцтві прихвостнів чужої політики?..

Віримо, що ті люди в таборі є виїмками і що табор в Ріміні ніколи не піде на манівці, але дасть для української еміграції вартісний і здоровий елемент, що добре сповнятиме своє завдання в дорозі до нашої остаточної мети.

О. С.

..." Боротьба за національну самостійну державу може бути успішна тільки при умові, що вона буде провадитися незалежно від політичних впливів сторонніх сил."

/Плятформа УГВР./

..." Організована збройна й політична сила українського народу - це єдина гарантія успіхів на зовнішному відтинку нашої боротьби

ЖИТТЯ

"ПОВСТАНЧА ВІЙНА В РОСІЇ"

Під таким наголовком лондонський тижневик "Ди Віклі Рев'ю" з дня 25-го липня ц.р. заміщує цікаву нотатку про визвольні змагання поневолених Большевією народів. Статтю наводимо в цілості:

"Поляки та жиди, що їх репеатріюють із Совєтського Союзу до Польщі, приносять звідомлення про широко поширені антисовєтські повстанчі дії не тільки на тих територіях, які недавно Совєти захопили, але також у властивій Росії.

Із тих звідомлень виходить, що в деяких місцевостях ці дії відбуваються на більшу скалю чим підчас війни, коли повстанці боролися проти німецьких наїздників.

Численні, добре заосмотрені загони оперують на захід від залізничної дороги Ленінград-Москва. Говорять, що повстанці є активні в лісових районах коло Брянська, на Білорусі, над Волгою на західних теренах України та на Підкарпатті.

Головно добре зорганізовані й узброєні є українські повстанці. Вони мають свої власні бази постачання і навіть старшинські школи та оперують під єдиненою командою. Совєтські власті практично не мають контролі над отвертими теренами й зосереджуються тільки по містах та залізничних шляхах. Крізь гірські проходи в Карпатах можуть проходити лише великі військові відділи, добре заосмотрені в артілерію та панцирні бози.

Повстанчі загони складаються головно із дезертирів з Червоної Армії. В тих бандах є дуже багато колишніх антинімецьких партизан.

В поборюванні повстанців Совєти вживають спеціяльних військ безпеки НКВД. Регулярній Червоній Армії вони не довіряють."

"ПОЛОЖЕННЯ В РОСІЇ"

Цей сам часопис під повищим наголовком заміщує другу, не менш цікаву й характеристичну нотатку про життя в Совєтському Союзі. Нотатка каже:

"Один аліянський дипльомат, який говорить російською мовою так добре, як сам росіянин і який прожив багато літ в Росії перед війною і підчас війни й тепер щойно вернувся домів, підсумовує теперішнє положення в Росії як слідує:

Ціле населення Росії запряжено до праці над відбудовою краю, головно над відновленням важкого промислу. Умовини, серед яких вони працюють є незвичайно погані. Харчова ситуація дещо поліпшилась останніми часами, але практично ніяких харчевих продуктів в совєтських склепах дістати не можна. Серед фабричних робітників, урядовців та службовиків слідно велике виснаження, а незадоволення серед народу взагалі широко поширяється. Уряд дуже скоро ізолюється від народу. Співпраця між народом й урядом, яка була так знаменна підчас війни, заникла. Я пішов би аж так далеко, що твердив би, що тепер є два, гостро від себе відділені та ворожі табори в Росії: нарід і уряд."

У.П.А. І /АК/Н.С.З.

Лондонський часопис "Ди Сандей Таймс" з дня 11. серпня ц.р. заміщує статтю під наголовком "Володіння терору у Східній Польщі", в якій варшавський дописувач згаданого часопису оповідає дії УПА та польських повстанців НСЗ проти польських й совєтських комуністів. В статті читаємо:

"За останній рік варшавська преса друкувала щотижня вісті про те, що українські націоналісти палять села на східньому польському пограниччі. Це є правда, що серед напів управлюваних пшеничних полях надбужанських околиць, що по другій їх стороні лежить незнане Совєтської Росії - панує терор, який наповнює страхом селян на вид кожного надходячого незнайомого.

Тут має місце завзята боротьба, яка об'єднує в дивний союз дикі банди українських націоналістів /автор мабуть не потрудився дізнатися краще про УПА, називаючи їх "дикі банди" - прим. ред. "Н.К"./ та польських партизан із колишньої Краєвої Армії. Російське НКВД засилюючи своїми військами Польську Поліцію Безпеки, так що в тих околицях вони становлять майже 50 відсотків цілості, веде безпощадну боротьбу, палять села тих селян, які давали приют анти-комуністичним військам.

В пам'яті селян оставили непримириму ненависть села як Хильче та Піловнерна/ /які урядові війська знищили дощенту.

Мені говорив п.Глінскі, комуніст, староста грубешівського району, де ввесь час горять села, що від травня, колито обєднані сили партизан та українців зробили напад на місто, щоби звільнити в'язнів, які мали зникнути другого дня, там настали дещо спокійніші часи.

Та не так думають міщане Грубешова, які живуть серед неперивного терору зі сторони поліції безпеки, яка їх не тільки вирешетовує, але й безпощадно ограблює і вони є огірчені з приводу факту, що мусять жити серед терору багатьох сотень російських та польських військ та є змушувані повинуватися поліційній годині, якою є 10 год. вечора.

В кінці статті автор замічує:

"Без селян партизани не могли б існувати, але маючи їх поперти, вони мають змогу вдержувати свою армію із годовною командою та мають зброю, а навіть протипанцирні армати, які принайменше є так добрі, як й регулярної армії.

В організації та дисципліні партизани є подібні до Краєвої Гвардії /Гом Гард/Вел. Британії із часу війни.

Ці речі й мабуть в найбільшій мірі фальшування референдум спричинили, що поляки й українці об'єдналися в союз. Підпільна преса обох сторін підкреслює імперіялістичні тенденції Росії."

Жрниця Ч.Е.У.Б.

КОМУНІКАТ Ч.:11

1. Надсилання матеріялів.

Звертаємося із закликом до всіх наших членів вояків присилати до канцелярії СУБ всякі матеріяли, які могли б служити як документи до історії участі українського народу в II. світовій війні. Такими матеріялами є: спомини описи боїв, у яких брали участь українці, фотографії, звязані з життям і діями українського вояцтва, списки й точні відомости про поляглих українців, як також тяжче ранених та інвалідів.

2. Збільшення рядів СУБ.

В зв'язку з підготовкою вояків Польських Збройних Сил до цивільного життя, маючи на увазі створення відповідних умовин життя для б. вояків українців, закликаємо всіх членів подбати нам імена українців в П.З.С., які ще до тепер не є членами СУБ. Просимо членів долошити всіх зусиль і старань, щоби всі українці, які є в рядах польських військ обєднались у своїй рідній організації.

3. Справлення особистих даних.

Звертаємось до всіх наших членів та до українців в П.З.С. взагалі, які дотепер у військових списках мають змінену національність та віроісповідання - негайно це справити. Подання про справлення своїх особистих даних належить вносити до К.У. нормальною службовою дорогою. Це в обличчі надходячих змін в П.З.С /творення П.К.П./ є дуже важне для майбутнього кожного українця вояка польських військ.

4. Справа П.К.П.

Як бачимо із листів членів, в зв'язку із творенням П.К.П. появляється багато всяких провокаторів, які для своїх цілей стараються поширювати ріжноманітні тенденційні вістки на цю тему. Просимо наших членів не піддержувати їх та не вірити провокаційним поголоскам, які мають на цілі нас розбити та здезорганізувати. Організація СУБ заняла позитивне становище супроти П.К.П. й числячи на піддержку членів, старається і на дальше буде старатися про створення якнайкращих життєвих умовин для своїх членів в рямцях створеного П.К.П.

5. Листування.

Управа СУБ повідомляє, що з приводу дуже великого напливу листів і брак канцелярійних сил, вона не є в стані на час відповідати на всі листи. Для влекшення праці канцелярії та запевнення скорішої відповіді, просимо переписку із груп вести через ваших мужів довіря. Листи до канцелярії СУБ та редакції "Нашого Клича" просимо писати читким письмом, а свої адреси просимо писати великими, друкованими буквами.

Управа СУБ.

ЗАЯВА.

Нас повідомлено, що правосл. капелян польських військ на терені Німеччини, о.Денисюк, спекулюючи ім'ям СУБ-у баламутить українське громадянство та православне громадянство інших національностей обіцюючи вивести їх до Агдії при допомозі СУБ.

В зв'язку з тим заявляємо: О. Денисюк є нам незнаною особою, не є членом СУБ і не є уповноважений вести якунебудь діяльність з ранені нашої організації.

Управа СУБ.

Боб.Вас.-Іф., Куф.Ів.-Іф.,Лис.Яр.-Іф.,Лос. П.-Іф.,Кор.Т.-Іф., Вит.П.-Іф., Ковб.В.-Іф., Федос.М.-Іф.,Дуб.С.-Іф., Ол.Юр.-5ф., Дзік.П. -Іф.* Позн.М.-1Ош.,Чупр.Г.-1Ош.,Ос.О.-1Ош., Скр.Вол.-1Ош., Зап.М.-5ш.,Дяк.Г.-5ш.,Мож.Ол. -5ш.,Ром.І.-5ш.,Сав.П.-5ш.,Цюп.О.-5ш.,Бой.В. -5ш.,Бор.П.-5ш.,Дих.І.-1Ош.,Гильч.Т.-1Ош., Хом.Е.-4ш.,Зак.-4ш.,Шур.-4ш.,Шев.-4ш.,Фед-4ш. Сем.-4ш.,Бал.-4ш.,Гур.-4ш.,Сис.-4ш.,Вият.-7ш. Ник.Мих.-Іф.,Кур.М.-Іф., Бисм.П.-Іф.,Біл.М.- Іф.,Гой В.-Іф.,Підг.Мик.-Іф.,Хом.М.-Іф.,Манд. Мик.-Іф.,Маєв.В.-Іф.,Шевц.С.-Іф.,Дуд.Т.-Іф., Ян.Вас.-Іф.,Лис.Яр.-Іф.,Драб.Гр.-Іф.,Сап.Ан. -Іф.,Груш.В.-1Ф1Ош.,Мельн.М.-Іф.,Шер.П.-Іф., Креп.С.-Іф.,Гум.Ів.-Іф.,Бул.Ів.-2Ф1Ош.,Гаж.В. -1Ф1Ош.,Пазд.П.-1Ош.,Савчук Микола-Іф., Боч. Б.-Іф.,Заб.Т.-Іф.,Гайд.М.-1Ош.,Микол.-1Ош., Пушк.-1Ош.; Зал.-1Ош.;Ф.і.-1.,Ол.М.-1Ф;Сис.Ф Ям.Ст.-Іф; Сл. Гр.-І; Ів.Л.-2Ф 3ш; Яс.Вас. 1 др.-9Ф.; Мотв.Ів.1 др.- Іф; Лес.П.-1Ф1Ош; Лих.Ів.-3Ф; Мих.В.-Іф; Гд.Богд.-Іф. Крив.Д. Іф.; Мак. Т.-1Ош; Лещ. М.-Іф; Зам. К.-1Ош. Доб.Р.-Іф.; Скас.М.-Іф; Ант.П.-1Ош;Жак.В. 1 др.-7Ф; Гай.М. 1 др.-3Ф; Боч.Сл.-1Ош.Яч.- 1Ош.; Хар.І.-Іф; Пал.Ар.-5Ф.; Янк.Ю.-Іф.; Вэш.І.- 1Ош.; Слоб.С.-1Ош; Мод.П.-1Ош.; Сов. В.-Іф.; Чай.1 др.-4Ф.; Івас.І.-Іф.; Ол.В.- Іф.; Куч.І.-1Ош.; Сар.П.-Іф; Кур.і др.-Іф.; Яв.Л.-Іф.; Сав.М.+ Іф.; Гор.П.-1Ош.; Шир.П. 1 др. -7Ф.; Гар.і Бен.-2Ф.; Кас.П.-Іф.; Кл. Мик.1 др.-4Ф.1Ош.; Леб.Ан.-Іф.; Фул.М.-Іф 1Ош.; Вас.М.1 др.-3Ф.; Сол. І Гол.-1Ош.;Жак. В.1 др.-6Ф 5ш.; Пих. Ст.1 др.-Іф1Ош.; Гн.Б.і Мор.І.-2Ф.; Ког.і.-Іф; Шуд.М.-1Ош.; Др.Черк. І.-1Ош.; Пих.П.-Іф.7ш.; Гнет.Ан.-Іф.5ш.;Віль Лещ.1 др.-2Ф.; Ут.Ів.1 др.-Іф15ш.;Віль-10;

Разом до дня 12. серпня ц.р. зложено суму 227 фунтів й 13 шилінгів.

ЖЕРТВИ.

Від дня 15.липня до 12 серпня ц.р. до канцелярії СУБ вплинули пожертви на "Пресфонд" в сумі 8 фунтів, 19 шилінгів й 2 пени.

Всім жертводавцям щиро дякуємо.

З останньої хвилини.

ЕП. КОЦИЛОВСЬКИЙ АРЕШТОВАНИЙ.

Останній б'юлетень Української Пресової Служби повідомляє:

"Як довідуємося, в дні 26. червня ц.р.т.зв. польська влада, що діє, як відомо, з доручень НКВД, доконала нового насильства над українською церквою по цей бік т. зв. лінії Керзона. В тому дні польське військо до спілки з відділами т. зв. уряду Безпеки /Умонд Безп'єчень ства/ вивезло за лінію Керзона українського спископа кир Йосафата Коциловського. Тому що кир Йосафат / арештований поляками в вересні 1945 і випущений з вязниці в лютім ц.р./ не хотів добровільно опустити своєї палати, заявляючи, що він може залишити свій пост тільки на доручення Риму, польські бандити насильно побили прикладами майже 70- річного єпископа та силою завантажили на автомашину. Водночас вивезли решту священиків, що були ще в Перемишлі."

Видає: Організація "СУБ".
Відпов. редактор: Петро Пігічин.
Мистецьке оформлення: Т. Стадничук.